

ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ: ΔΛΦΝΗΣ ΝΤΥ
ΜΩΡΙΕ: ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΠΑΛΙΡΡΟΙΑ

Ένα βράδυ έδω και χρόνια, βγαίνοντας από τὸ θερινὸ θέατρο τῆς Κατερίνας, ὅπου εἶχα παρακολουθήσει ἓνα ἔργο τῆς ἴδιας περιόπου ἀξίας μὲ τὴν «Φθινοπωρινὴ Παλιρροία» μαζί μὲ τὴ θεία μου—μιὰ γυναίκα πὸν μαζί μὲ τὴν ὁμορφιά της εἶχε διατηρήσει κι' ὄλες τὶς ἀντιλήψεις καὶ τὶς ἐκδηλώσεις τῆς νιότης της καὶ πὸν γι' αὐτὴν ἡ Ἀθήνα ἀρχίζε ἀπὸ τὸ Ζάππειο καὶ τέλειωνε στὴν ὁδὸν Κοραῆ, τὴν ἀκουσα νὰ μὸν λέει: εἶταν ἀνάγκη παιδί μου, νὰ κάνουμε ἐκδρομὴ γιὰ νὰ δοῦμε αὐτὸ πὸν εἶδαμε;

Εἶταν ἀνάγκη, ἀναρωτήθηκα κι' ἐγὼ χτὲς τὸ βράδυ, νὰ φτάσει ἡ Κα Κατερίνα εἰς τὸ Λονδίνο—ὅσο κι' ἂν ἡ Ἀθήνα ἡ δική μου ἀπλώνεται πολὺ πὸν μακρὰ κι' ὅσο κι' ἂν τὰ ταξείδια σήμερα εἶναι εὐκολώτερα—εἶταν ἀνάγκη νὰ κάνει ὀλόκληρο ταξίδι γιὰ νὰ μᾶς φέρει τὴν Φθινοπωρινὴ Παλιρροία; Ἐνα

ἔργο πὸν φέρνει ἐκδηλα ὄλα ἐκεῖνα πὸν χαρακτηρίζουν τὸ λεγόμενο γυναικεῖο γράψιμο, φτηνὴ αἰσθηματολογία, ἡδυπαθῆ πουριτανισμό, ξετραχηλισμένη εὐσέβεια καί, ἀλλοίμονο, καὶ ἀφόρητη πολυλογία. Ἐνα ἔργο πὸν δὲν ἔχει κἂν τὴν ἐπιτυχῆ σύζευξη ἀστυνομικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ φτηνοῦ μελοδράματος πὸν χαρακτηρίζε τὴν λαοφιλῆ Ρεβέκα τῆς ἴδιας συγγραφέως. Ὑπάρχει βέβαια ἡ δικαιολογία πὸν ὁ κόσμος στὶς δύσκολες στιγμὲς πὸν περνᾶμε χρειάζεται τῆς τέτοια ἔργα, κάτι νὰ ποῦμε σᾶν χαμομήλι πὸν νὰ πρᾶννε τὰ ἐξημμένα νεῦρα μᾶς. Ἐπειδὴ ἀπεχθάνομαι τὸ χαμομήλι καὶ δὲν τρέφω καμμίαν ἐμπιστοσύνη εἰς τὰ ἀπλοϊκὰ καταπραῦντικά, δὲν τὴν καταλαβαίνω αὐτὴ τὴ δικαιολογία.

Ὑπάρχει ἀκόμα ἡ δικαιολογία τοῦ καλοῦ παιξίματος—καὶ μ' ὄλο πὸν ζητώντας ἀπὸ τὴν Κα Κατερίνα περισσότερα ἴσως ἀπ' ὄσα ἐκεῖνη περιμένει ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ της, θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὴν ἔβλεπα νὰ ἀπαντᾶ σὲ ἔργα δυνατὰ, ἀληθινὰ, πὸν στέκουν πάντα ἐλκυστικὲς καὶ ἐπικίνδυνες προκλήσεις γιὰ ἓναν ἠθοποιό—πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι τὸ ἀνέβασμα τῆς «Φθινοπωρινῆς Παλιρροίας» ἔχει αὐτὴ τὴν δικαιολογία.

Πραγματικὰ ἡ Κα Κατερίνα ἔδωσε ὑπόσταση καὶ χάρη στὸ ρόλο τῆς Στέλλας Μάρτιν, τῆς ὄριμης καὶ ὄραίας πεθερᾶς πὸν φυσικό εἶναι νὰ ξεμυαλίσει τὸν ἔξαλλο ζωγράφο γαμπρό της Ἡβαν Νταίβης, δοσμένο ἀπρόσμενα καλὰ—μ' ὄλη τὴν ἀδυναμία, φυ-

σιχώτατη ἄλλωστε, γιὰ ἓνα νέον πὸν εἶναι ἀκόμη μαθητῆς τῆς Δραματικῆς Σχολῆς καὶ ἐπιτεινόμενη στὴν περίπτωσή του ἀπὸ τὸ ἀφάνταστο ρηχὸ καὶ ἀνιαρὸ τῆς ἴδιας τῆς πράξης—μὲ αὐτοκυριαρχία κι' ἀνεση ἀπὸ τὸν κ. Ἀλεξανδράκη. Καὶ ἡ Δ)νὶς Ἐλλη Λαμπέτη κράτησε χαριτωμένα τὸ ρόλο τῆς Σέρυ Νταίβης, τοῦ ποντικοῦ πὸν ἔχει ὄλη τὴ λάμψη τῆς μητέρας της κρυμμένη κάτω ἀπὸ τ' ἀγορίστικα φερσίματά της, ὅπως τῆς λέει ξαναγυρίζοντας κοντὰ της ὁ ζωγράφος ἄντρας της μετὰ ἀπὸ διάφορες σαραξικάριδιες ἐξηγήσεις μὲ τὴν θελκτικὴ πεθερὰ πὸν μόνον ἡ δεξιότητά της! τῆς συγγραφέως κατόρθωσε νὰ τὴν κρατήσῃ στὸ ἐπίπεδο τῆς ἰδανικῆς συνεύνου του.

Ἐκεῖ πὸν ἡ συγγραφεὺς δὲν προσπάθησε νὰ μεγαλοουργήσει δημιουργώντας ἀκατανόητους τύπους καὶ ψυχολογικὲς καταστάσεις στοὺς ρόλους τοῦ οἰκογενειακοῦ φίλου Ρόμπερτ Χάνσομ καὶ τῆς παραδουλεύτρας κ. Τάκετ, ὁ κ. Τίτος Φαρμάκης καὶ ἡ Δ)νὶς Ἄννα Παῖτατζῆ εἶταν ἐξαιρετοί.

Ἡ σκηνογραφία τοῦ κ. Στέλιου Ὁρφανίδη εἶταν πραγματικὰ πολὺ καλή, μὰ δὲ θὰ μπορούσε νὰ πεί κανεὶς τὸ ἴδιο γιὰ τὴ μετὰφραση.

Ἄγλαῖα Μητροπούλου